

O pevném základu, na němž stavíme

text: 1 K 3,10-17

J+S 17. 7.2016

čtení: Mt 7,24-29

písně: 440 S371 166 508 72,7

Jeden z apoštolů, Pavel, působil nějaký čas ve městě jménem Korint a ještě dlouho potom si s tamními křesťany dopisoval. Korint bylo významné středisko, kde se to hemžilo obchodníky ze všech konců světa a ti do města kromě zboží přiváželi i své zvyky, kulturu a náboženství. Hodně se tam debatovalo o tom, co je moudré a co hloupé, co obnáší slovo moc, přetřásaly se všelijaké myšlenky a hloubalo se o smyslu života a o spasení. Všechny ty debaty se samozřejmě objevily i mezi korintskými křesťany: to, co je před časem učil misionář Pavel, bylo zprvu přitažlivé, ale teď se jim zdálo, že je třeba pokročit dál, dotvořit to jeho vyprávění o Kristu. Na trhu s náboženstvím je nabídka velická a pestrá a naše zboží stojí za to, abychom ho zkusili dobře prodat, pravili sobě korintští.

A pak přišel ten jeho dopis. Kdybych ho měl převyprávět svými slovy, stálo v něm zhruba toto:

“Klidně to rozvíjejte to dál, ale jednu věc přitom prosím vás nezapomeňte,” píše Pavel. “Jak se tak hlásíte ke svým idolům a učitelům víry (jste hodní, že jste mě mezi ně zařadili), nezapomeňte, že jsme všichni jen pobíhali po poli a cosi tam tropili, ale aby to semeno začalo růst, to dává Bůh, ne my.

Anebo vám to napíšu jinak. Jako když se staví dům. Jediné, co z celého baráku je doopravdy důležité, jsou základy: Ono to tak na první pohled nevypadá, ale jsou chvíle, kdy to vyjde najevo: že podle základů se pozná kvalita domu. A jediný – aspoň pro mě jediný – základ, který za něco stojí, je ukřižovaný a vzkříšený Ježíš.

Na tohle se zapomíná, protože si lidi víc všimají toho, co je vidět. A základy vidět nejsou. Tak to zopakuju ještě jednou: pro mě je jediný základ Boží láska v Kristu, na té záleží.

To až pak přišli všichni ti další misionáři a učitelé, a že když jsou základy hotové, že tedy budou stavět. Každý si na to vzal jiný materiál, trochu to připomíná pohádku o třech prasátkách, jak si stavěla chaloupky a jak to bylo dál, když na ně přišel vlk. A tak jedni stavějí ze zlata, stříbra a drahého kamení, jiní ze dřeva, trávy a slámy. Zlatem, dřevem a šperky se dá nádherně vyzdobit palác a kostel a radnice a všecko, ze dřeva, slámy a trávy se zas dá narychlo postavit přístřešek na pár nocí – ale ani z jednoho nepostavíte svatý chrám, který by přetrval věky.

Vidíte, a svatý chrám se přitom postavit dá! Postavil ho Bůh a máte jej stále na očích, protože to jste vy. Právě proto, že máte pořádný základ, totiž Krista: až pak se na něm začalo stavět z toho, co bylo po ruce a po chuti. No a jednou přijde den a všecko to projde ohněm – a pak se uvidí, co vydrželo,” napsal Pavel.

Jednou přijde den – takhle se přece mluvívá o dni soudu. Ale Pavel tím ohněm v tuto chvíli asi nemíní soud, spíš samotnou Boží svatost: té nic neodolá, nic se jí nemůže rovnat, zlato, šperky, tráva, sláma, všecko to zajde – jen základ (rozumějte: Kristus) vydrží.

Za stavbou jsou vždycky nějakí stavitelé. Jejich dílo projde testem (“ohněm” neboli srovnáním s Boží svatostí). Čí dílo vydrží, ten to bude mít jako odměnu. Mizerní stavitelé, jejichž dílo padne, ti utrpí škodu. Asi jako kdyby jim zákazník poslal reklamaci, že tu jejich slavnou stavbu nechce, protože za moc nestojí. Hodně do toho investovali, a nic z toho. Utrpěli škodu, ale stavitel sám – dobře Pavla poslouchejme

– stavitel sám tou zkouškou (“ohněm”) sice projde také, ale na rozdíl od svého díla bude zachráněn. Neboli: ztráta je to hrozná, ale shovívavost (neboli milost) Boží veliká. Nic nás přece neodloučí od Boží lásky.

Takhle se dá převyprávět to, co zprvu vypadalo jako líčení soudu. Stavba test nevydržela, leč stavitel bude zachráněn. A pak už jen závěr: Jste chrám, píše Pavel. Materiál vaší stavby sice sotva v ohni obstojí, ale naštěstí máte pořádný základ.

Byli v Korintu (a později i jinde) křesťané, kteří tenhle základ přijali a zdál se jim velmi dobrý, jenže trochu strohý, moc jednoduchý, snad že je zastaralý, chtělo by to ještě něco víc, moudrého a přitom lákavého. Co lidí kolem nás nemá páru o našem dokonalém Bohu, povídali si, co lidí kolem nás naletělo na prapodivná učení – a my je potřebujeme nějak přesvědčit, že to pravé ořechové je tady u nás; přesvědčit je, že křesťanství je rozumné, perspektivní, moderní a tak dál.

A tak začali onen strohý základ rozvíjet dál po způsobu svých učitelů, vzorů a idolů – však proč ne, pokud se mezi sebou snesou a pokud stavějí na tom zmíněném základu.

Lidi si potřebují ujasňovat a vyjádřit obsah víry a – chtějí-li být spolu – musejí nějak uspořádat podobu církve a dohodnout se, co znamená a jak má vypadat křesťanský život. Je to nezbytné, a přitom jen do času, neboť každé vyjádření a představa patří do své doby a možná už nejinam. “Dával jsem vám sunar, protože jinou stravu byste tehdy nesnesli,” napsal jim apoštol, jenže se sunarem se celý život nevystačí, musí se jít dál, to už věděli. Ale to neznamená, že co uvaříme dnes, bude lepší, než co se vařilo včera, a že to tak bude už navěky – vůbec ne! A tak jsme v církvi zastaralí i moderní, vyšlí z módy

i tip top, se zalíbením zahledění do toho, jak to vždycky bývalo, i posedlí touhou, aby všechno bylo jinak a nově – no však to i to je možné. Apoštol Pavel by k tomu připomněl, jak relativní a pomíjivé jsou naše zvyklosti i experimenty, tradice i vize. Na pevném základu se dá stavět provizorní stavba z trávy a slámy i parádní dům z drahých materiálů, ale při srovnání s Boží vůlí nic z toho neobstojí, takže není radno spoléhat na svůj výtvar, nýbrž na základ, jímž je ukřižovaný Kristus, připomínal Pavel pořád dokola.

Život se má stavět co nejlíp. “Od počátku jste chrám, to už je tak od Boha dáno. Dostali jste to jako dar a teď je na vás, abyste ho budovali dál. Jestli obstojí, bude vám to odměnou; padne-li, utrpíte škodu, ale sami díky pevnému základu budete zachráněni.”

Někdo se obdivně zahledí do svého životního paláce, jiný zasmušile truchlí nad svou životní pastouškou, a oba by si ta apoštolova slova měli vyslechnout ještě jednou. Proč se neradovat z toho, co se daří, proč si nepostesknout nad tím, co se nevede (jeden to má jako prémii, druhý jako škodu), ale obého jen do času: nakonec stejně nejvíc bude záležet na tom, je-li základem těch staveb zrovna ten zachránce, co ho lidi ukřižovali.

Nevím, nakolik se ta Pavlova myšlenka Korintanům líbila. Možná by někteří raději četli výhrůžky, že přijde přísný soud (rozumí se na ty druhé). Anebo možná čekali ponaučení o tom, že je naprosto všechno v jejich lidských rukou a záleží jen na nich. Nevím, co Korintané. Ale že jsou ta slova v Bibli a tedy i pro nás, jsem rád, že to Pavel napsal zrovna takhle – protože výzva, ať žijeme jako Boží chrám (jako tělo Kristovo), je náročná, ale díky ujištění o Boží shovívavosti je a milosti je taky plná pevné naděje.